

11 de setembre de 2015

Demà passat farà tres mesos que vaig viure un dels moments més emotius de la meua vida. El 13 de juny quan l'alcalde, Jesús Marín va posar a les meves mans la vara de l'Alcaldia del meu poble.

Tot l'equip de govern estem molt il·lusionats d'encarar el repte gegantí que tenim al davant.

Canet i la seva gent ens han fet confiança i no els podem fallar.

La història ha volgut situar-nos al capdavant del municipi en un moment cabdal pel nostre futur com a poble. Perquè ens ha de quedar clar, que és aquí on comencen les grans gestes. Als petits pobles i gràcies a la força de la seva gent.

La política local és apassionant. I ho és perquè la fem possible persones petites, aquelles persones que fem soroll quan ens ajuntem, que no ens agrada anar ni soles ni crescudes, sinó humils i perseverants, com abelles obreres que plegades construeixen el rusc. La feina no ens fa por. A casa hem après a treballar de valent. Ho hem vist fer a pares i avis i així ho estem ensenyant als nostres fills. És el nostre tarannà.

No sé vosaltres, però jo tinc pressa. Pressa per fer-ho bé i per avançar.

Tot el que ens passa a la vida és una lliçó per anar creixent i avançant. Tant des del punt de vista personal, com social. S'ha acabat anar de víctimes.

Som protagonistes del nostre propi destí, com varen ser protagonistes del fet que avui commemorem els nostres avantpassats. En una gesta heroica i sublim, varen morir perquè les generacions futures tinguéssim la oportunitat de viure en una societat millor, més justa i digna. Pensaven en ells, però sobretot en nosaltres, els seus hereus. Llegeixo sangglaçada a la premsa, l'èxode massiu de famílies senceres que fugen aquests dies de casa seva a causa de la guerra i la fam. I a Europa no els volem. Els fem estar amuntegats en estacions de tren, en campaments improvisats on la calor i la falta d'higiene comencen a fer estralls. Per desgràcia no és un fet ni aïllat, ni puntual, ni una novetat.

La imatge del menut sense vida al trencaonades d'una platja de la costa turca, quan intentava arribar a l'illa grega de Kos, ha sacsejat les consciències de la vella Europa. Qui s'enfila en una barca, puja a un tren o un bus atapeït i després camina i camina sense saber ben bé on va, ho fa mogut per la desesperació.

Us sona la imatge de famílies que s'han de separar, de cares d'infants brutes de mocs i llàgrimes que marxen a coll de pares i mares perquè a la seva terra corren perill? El temut exili. Sigui per motius bèl·lics, polítics o econòmics, els exiliats fugen perquè no tenen més sortida. Marxen amb el que porten a sobre, la roba posada i els pocs diners que els queden. Sabeu de què parlo, oi? La meua i la de molts dels qui esteu avui aquí, és una generació filla i néta de l'exili, de la censura i de la repressió.

I ja som molts que ens hem conjurat perquè això no es torni a repetir a casa nostra. Jo vull decidir per mi. Vull ser art i part del què i del com.

Per sort Catalunya és al bell mig de l'anomenat primer món, i ens aixopluga la democràcia, però si el poble ens relaxem i no exigim el que dignament ens toca i deixem en mans de tirans la democràcia, res ens garanteix que perdem l'estat del benestar que s'ha aconseguit fins ara.

D'aquí el gran respecte que sentim pel càrrec que ocupem. Representem una institució i governem en nom de tots, i hi ha dues paraules que tots els qui parlem per boca d'altres hauríem de gravar-nos a foc. Responsabilitat i seny. Seny per decidir el que sigui més bo per la gran majoria i Responsabilitat a l'hora de ser valents i assumir decisions agosarades que ens toqui prendre d'ara fins a la victòria!

No ens arronsarem!
Visca Catalunya lliure!